

PREMIS
VILA DE
CAMBRILS
2023

12è PREMI DE POESIA
POEMES GUANYADORS

AJUNTAMENT DE CAMBRILS

12è PREMI VILA DE CAMBRILS DE POESIA. 2023

MEMBRES DEL JURAT

Sr. Adrià Targa Ramos. Poeta.

Sr. Adam Manyé Sardà. Filòleg i escriptor.

Sra. Rosa Comes Casas. Poetessa.

Sra. Helena Martínez Ferreruela. Directora del SLC de Cambrils.

Sra. Anna Molina Casado. Poetessa, guanyadora de l'11è premi de Poesia Vila de Cambrils 2022.

Secretària: Sra. Gemma Massagué. Tècnica del Departament de Cultura de l'Ajuntament de Cambrils.

José Luís García Herrera

EL COR NO MUDA MAI DE CASA

1. Caminar

Caminar sense saber cap a on.
Així cau el dia, com l'ocell encertat per la pedra.
El destí és caminar, ja sigui sense forces,
en la direcció que assenyalen les urpes dels anys.

2. Escorça

El teu nom, com l'arrel del roure,
sagna sota la terra argilosa. Viure
és una ferida que no té cura, una cicatriu
que deixa un senyal de creus vermelles
sota les parpelles de l'home
que duu el teu nom, regirat de fusta.
Parles amb la veu dels desapareguts,
amb el pensament encara ancorat en el passat,
revisitant les estances d'un món a les fosques,
aquella casa pintada amb el cor de la boira.
Viure, llavors, era un fet. Mai pensares
que la balança podia caure només d'un costat,
acumulant petits fragments de vida
que queien sobre el plat com pluja d'engrunes.
Però el teu nom és ja només l'escorça,
o la punta trencada d'un llapis
sobre el paper d'estrassa
que arreplega l'heura seca dels somnis.
Ja només un nom: l'escorça que recordes,
amb veu callada, sobre el tronc del roure.

3. La malaltia del buit

No hi ha manera possible de cobrir aquest buit,
d'afegir branques i pinassa per ocultar el forat
d'un temps malmès i escampat com cendra,
com llàgrimes negres regalimant pel rostre
d'un home reconstruint poemes com ruïnes
i cremant la nit amb muntanyes de tabac.
No hi cap remei que curi els llavis llagats,
les flors de sang brotant del crit, o la carn
envellint com el ferro entre una guspira d'ombres.
A cops de puny —estripant els poemes,

blasfemant com un condemnat a l'exili—
caic a terra com un ídol de fang
que ha crescut d'esquena
al mur de les lamentacions i les estrelles.
No hi ha temps immortal, ni cap somni
que travessi segles de felicitat. El buit
és part de la natura fosca dels fugitius,
herència encomanada en les cançons de bressol,
malaltia que vivim sabent que ens portarà
les llavors d'una melangia contagiosa,
com la tristesa, com la paüra, com la mort.

4. Mudances

Ja no recordes la casa sense nom.
Ni tan sols, quan fa fred de terra mullada,
recordes que vas néixer en aquella casa.
La vida, vas escriure, és el cor d'una mudança.
Volies sobreviure a l'ofec de la soledat,
obrir distàncies entre l'home sense lloc
i l'home que viatjava amb les paraules.
Però la llunyania no és cap país
on tornar a viure amb l'ànima de l'hoste.
Tenies pressa per fugir d'un temps
que, sense saber-ho, també fugia amb tu.
Però el passat és tèrbol com l'aigua bruta,
cruel com la veritat cosida a la pell del silenci.
Tot retorn reclama delmes. La cançó plujosa
esborra la memòria de les petjades.
Plores davant de la porta tancada d'una casa.
Maleta a la mà, no saps si vas o tornes.
El cor no muda mai de casa, escrius ara.

2n PREMI

Maria Carme Arnau i Orts

COM UN TALISMÀ

“Estima i fes el que vulguis . Si calles, callaràs amb amor. Si crides, cridaràs amb amor. Si perdones, perdonaràs amb amor. Si tens l’amor ben arrelat en tu, cap altra cosa excepte l’amor serà el teu fruit”.

(Agustí d’Hipona)

1

L’ombra persisteix en cada moviment de la nit.
Guardes gelosa, el coixí en què repenjava el cap,
impregnat de l’olor del seu cos. El xiulet subtil de la
respiració, malgrat que allargues la mà sense obrir els
ulls i ell ja no hi és. Potser,
et preguntes per què volen els somnis
que sembla que estimem? O per què el dolor
és la sal oculta que corre per les venes?)

2

Estimava la sal dels teus llavis, els gestos
de les mans que són el refugi o el fracàs
de tota una vida i l’esclat de les fulles
en el bosc. Estimava les nits de fondre’m
en la passió que ressona perenne en tu
i en tu vaig saber que el so del món
per sempre havia sigut la teva veu
i el teu cant de lloances que m’il.lumina.

3

El dolor se’n posa dins i sembla corcar-me.
La memòria em frustra la voluntat, el teu nom als
meus llavis, tremola. Com la pluja
va abandonant-me els ulls. No vull
que l’absència ocupi cap lloc. Recorro
cada marge, cada senda, cada racó del sol
per extraure del més profund, la teva mirada
i poder lluitar pel dret a viure en tu, sense tu enmig de
l’espera i d’aquest desig.

4

El flirteig s'obri als ulls i ens va traspasant
 el cor. Una passió i nsaciable com un desig únic,
 va teixir la plenitud que esclata a dintre. El rastre
 d'un somriure ens condueix a l'instant sublim:
 —el plaer de la felicitat dintre l'ésser
 on comencen o s'acaben les tragèdies.

Tal vegada, demà amb l'enrenou de l'alba
 s'obriran noves finestres a la vida.

5

A l'alba, la rosada caient a la casa.
 Hi som tu i jo, pell a pell, pur estremiment.

Abraçades infinites ens engoleixen el cos.
 Tot és bell, la lluna d'abril creixent,
 la pura percepció, la llum tènue
 i el murmuri dels llavis.

L'instint accentua la joia i el plaer.
 I cada paisatge de la pell arrossega
 el seu propi poder de seducció.

Lentament, la carícia s'adorm.
 El silenci sorgeixen mi i m'envaeix.
 Arraulida al fons de la meva solitud,
 he sentit l'eternitat i el no-res,
 o he entès allò que no he viscut.

6

El cos de l'amant gravat a la pell — la pell gravada al cos de l'amant.
 Perquè no hi ets i ets, al meu darrer lloc de repòs
 i, voldria que hi fores. T'he parlat amb el cant dels ocells
 quant, omplíes aquells vespres càlids,
 de silencis llargs on vivíem el plaer de l'estima.

Perquè no hi ets i ets, he construït el buit del teu eco.
 La llar de llenya, lentament, s'apagava
 amb l'aroma dels mots que preni en sentit,
 i tu no hi és, has marxat envoltant de somnis
 a habitar la veritat i la bellesa de l'univers.

El cos és el somni de l'esperit — l'esperit és somni del cos.
 Perquè no hi ets i ets, he rastrejat les aigües de la mar
 i el sol s'enlaira més enllà del s'ci ms.

La llibertat és l'estima — l'estima és la llibertat.
Tu, no hi ets, però sovint els records sostinguts
pels anys m'han fet sentir infinitud de besades,
i he contemplat el meu cos, perduda i desorientada.
Perquè tu no ets, el temps és intemporal i etern
en el mirall on els nostres ulls es retroben.
—Els éssers són purs lligams.

7

No facis recompte dels amors perduts.
Les absències i les derrotes es desfaran
en intervals de pau i joia. Voldràs fugir
de la novetat per la novetat, mentrestant,
com un ocell que aleteja en la memòria
protegiràs capa sobre capa les ferides,
i imaginaràs un amor ferm que encès
el desig de la vida, una estima feta d'arrels
com el blau d'una mar turquesa i profunda,
una alba esplendorosa que s'instal·la
com un esclat de llum dins el teu cor.
Perquè el futur és clarament inabastable,
i la tendresa no deixa d'arrecerar se
als teus ulls, obrint nous camins d'esperança.

8

T'he reconegut pel laberint dels sentiments,
turmentosos instants irrepetibles.
Vas travessar el receptacle dels somnis
com un núvol tenyit de pluja.
Era hivern i em vaig abocar
dins la cendrosa blavor dels teus ulls,
on tot es transfigura en un desig obert.
Em cridaves, entrellaçant el nostre cos.
—Res limitava la mesura de la set—
Abraçats, trepitjàvem la incipient llum de l'alba
i engronsàvem el tacte íntim,
el paradís d'una estima infinita.
Vàrem abraçar estels, gaudíem de tendresa,
de lligams, i vàrem oblidar la vida,
tots dos foradant-nos la pell,
assaborint el goig del cor quan tremola.

9

Somrius delicadament,
t'aboques als meus braços.
Travesses el desig d'estimar
tot cobert d'embriaguesa.

AJUNTAMENT DE CAMBRILS

Cultura

